

LES LLETRES

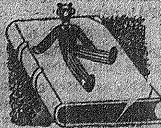
EL TERCER NUMERO D'ART

Ha estat posat en venda el tercer número de la prestigiosa revista "Art", que, com és descomptat, seguirà afirmant el crèdit de que gaudeix des del començament de la seva publicació. Aquest tercer número és consagrat als següents artistes: Alfons Sisquella, per J. Cortés i Vidal; J. Llorens Artigas i la ceràmica catalana, per Joan Sacs; Josep Clara, per Carles Capdevila; Les arrels mediterrànies de l'arquitectura catalana, per Gatspcac; Feliu Meates, fragment d'una conferència de Feliu Elias; Ramon Rigol, decorador, per Jaume Duran; Joaquim Torres Garcia, per Antoni Badrinas; i Les Exposicions Documentals. Cada article, com de costum, està profusament il·lustrat amb magnífics gravats de les millors obres de cada artista. Amb aquest número, "Art", completa la magnífica sèrie d'estudis antològics de pintors i escriptors, afegint-hi la ceràmica, l'arquitectura i la decoració interiors. "Art", la nostra primera revista artística, serà, no s'escaia, la revista per a tothom.

TREBALL LITERARI PREMIAT

En sessió plenària de la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País, aquesta Corporació acordà concedir el Premi de la Fundació de Josep Pellfort i Manó i la seva esposa Francesca de P. Xinxó, consistent en Diploma honorífic i la quantitat de 1.500 pessetes, al millor treball literari referent al modern renaixement de la literatura catalana, al treball presentat amb el títol de "La unitat del nostre pensament literari", Lema: Perspectives de la commemoració romàntica". Per tant, és pregat l'autor de l'esmentat treball de presentar-se a la Secretaria de la susdita entitat, a l'objecte d'identificar la seva personalitat.

"MONOGRAFIES MEDIEQUES"

Avui es posa a la venda a les llibreries el fascicle 71-72 de "Monografies mèdiques", que publica l'obra de doctor J. Trueta i Raspall "Els tumors malignes primitius dels ossos". Aquest volum és extraordinari i està il·lustrat escrupolosament amb cinquanta radiografies en vèscs sobre paper coué.

RECUM DE LITERATURA RUSSA

Aquest nou volum de la "Col·lecció Popular Barcino" (núm. 82 de la sèrie), escrita per Artur Ferrucho, conté el sumari següent: Rússia i els russos; La llengua russa; Principals manifestacions literàries; Període de preparació (segle XIX); el teatre, la poesia, la prosa, la novel·la, la gran trilogia de novel·letes (Obot - Doctolevsk - Tolstói); Fi del segle XIX i començament del XX; Literatura russa; Bibliografia.

LES LLETRES

Sistema ameri

El senyor Rafel, desvagat aquella tarda, passejava pel port. S'extasiava davant de cada vaixell; llegia totes les lletres que se li posaven davant dels ulls; regirava amb la mirada totes les coses que veia. Havia preferit això a l'encauar-se dins de qualsevol cinema, on, apart sigui dit, li haurien cobrat l'entrada.

Va veure arribar un transatlàntic, cosa que encara no havia vist mai. Vegé la gent, fatigada de tant anar per mar, situant-se per les cobertes prop de les portes, fretuosa de tocar terra ferma. Tot ho va contemplar amb avidesa dins de l'estació Marítima. Va entrar a l'oficina duanera on tots els desembarcats s'havien abocat posant els equipatges sobre es llargs taulells esperant que el "vista" els hi deixés ben registrats. Després recelien els paquets i sortien per a acaparar els taxis que formaven davant de l'edifici.

El senyor Rafel no va perdre res d'aquell espectacle nou, encara que no hi trobà gaires encisos. Quan estava més embadocat va apropar-se-li un home de més anys que ell, que havia desembarcat tot sol i molt lleuger abans que els altres passatgers i e va saludar amb molt d'affecte. El senyor Rafel va reconèixer-lo de seguida: era en Robert Riu i Rafegues, el que havia estat el seu company quan era saltatuaire. Feta molt de temps que no s'havien vist.

— I doncs, d'on surts? — va dir en Rafel al nou vingut —

— D'Amèrica, ja veus! — li va respondre —

— Vols dir?

— Ben cert, home, ben cert.

— I els equipatges?

— No m'he portat. Tot el que tenia m'ho vaig vendre per a comprar el passatge. Ah, espurati! Ara que la sala és mig buida miraré si ha caigut de les maletes un parell de mitjons, corbates o coses aprofitables.

I sense donar temps a que el seu amic li respongués ja fregava els nasos per terra i furetejava pels recons. Al senyor Rafel el va estranyar molt que un tornat d'Amèrica, allí què tothom és ric, fes el pobre d'aquella manera.

— Veus, ja tinc alguna cosa. — Va dir en Robert en tornar — Al·lí és la vida. Sembla que t'estranysis? Què fas tu ara?

— La vida de sempre. De casa a la botiga, de la botiga a casa, perquè sóc botiguer de tectris.

— Ah! ho celebres!

— I tu que ets?

— El que veus, viatjant!

— Viatjant sense porquets?

— Home! Vint d'Amèrica. Doncs m'he viatjat.

— I de què feies allí dalt?

— D'home de negocis. Ja saps que en aquella terra és l'ofici de moda.

— I els homes de negocis recullen mitjons?

— Quan no fan del seu ofici, sí.

En Robert, descabdellant, va relatar la seva vida des de que va sortir de Barcelona per a trobar fortuna. Llavors era dependent igual que en Rafel. Per terres americanes n'havia fetes de tots colors, i ara cansat de mala vida i convertit en un fervent enamorat de les coses del nou món i convençut de la seva excel·lència, tornava. Va trobar petita la Torre Jaume I, perquè les cases de Nova York eren més altes, va trobar els carrers bruts i estrets, els soldats ridículs, les cases velles, els automòbils antiquats, les pel·lícules passades de moda. Contà grans negocis, les seves relacions amb els contrabandistes que li feien guanyar els dòlars a cabassos; però tornava amb la roba vella i sense cap diner a la butxaca.

En canvi, en Rafel, no va poder explicar més que a còpia de molts esforços havia posat una botigueta que era el seu orgull. Amb la il·lusió de la botiga havia apres tant d'estalviar que confonia la vicissitud de l'estalvi amb el peccat de la gasiveria.

Ara tothom li deia senyor Rafel, i ell, fet un petit burgesès contemplava la seva obra, bastida tota amb el propi esforç i mirava amb certa repugnància la sort dels baliga-balagues com el seu amic.

Robert vegé a terra un bocí de ferro, una pega que havia caigut d'un cotxe i se'l va guardar. Més lluny va arrebregar una moneda falsa que van llançar des d'un tramvia.

— Veus, una pesseta!

— És de plom.

— Ja passarà. No en tinc cap de més bona.

— Sí en vols una...

— Sí me la dexes...

I la hi va deixar. Carrer anuntant va trobar una revista i la va saltar.

— Robert, per Déu, no cullis tant de coses! Sembles l'home del sac!

— No!, he vingut amb les butxaques buides i les he d'omplir.

— I què vols fer ara que tornes a ésser al teu poblet?

— Miraré de trobar col·lecció d'alguna cosa. No falta cap dependent a casa teva?

— Per art no.

— Bé, però ho miraràs. Un dependent tornat d'Amèrica es col·leccions de seguits. Perquè allí, els dependents no són de debò, vull dir que abans de tot. Un dependent d'

